

Szakmai beszámoló a törökországi gyakorlatról.

A 2011/2012-es tanév vége fele lehetőséget kaptunk egy pályázatra, amely biztosítja, hogy részt vehessünk szakmai gyakorlaton, ami Törökország területén történne. Nagy volt az izgalom, láttam magam előtt a lehetőségeket. Külföldi gyakorlat, kihívás, próbatétel. Legelőször arra gondoltam, hogy milyen jól nézne ki ez az egész egy esetleges önéletrajzban, de így utólag visszatekintve ez csak egy töredéke az egésznek.

A szakmában másodéves vagyok, ez az utolsó év, és most év elején mentünk el. Kicsit lemaradtam a tananyaggal, de bepótoltam. Fantasztikusan jó volt az egész projekt, látni egy más világot, egy számomra új szokásrendszert, kultúrát.

Szerencsések voltunk, hogy itt lehettünk ebben, egy a miénkhez képest hatalmas méretű országban, barátságos és vendégszerető emberek között. Először nagy volt az izgalom, féltünk, hogy nem tudunk boldogulni, de a harmadik napon ennek már nyoma sem volt. Jó volt kint lenni, jó volt kipróbálni, próbára tenni magunkat. A szálloda, ahol laktunk, kollégiumként üzemelt. Öt csillagos minősítéssel, modern építésű szép épület, ahol az étel minősége és mennyisége kifogástalan volt, ahogy a biztonsági szolgálat is. Volt egy szabadidő terem, ahol sok időt töltöttünk, volt TV, biliárdasztal, asztali tenisz, stb., de itt csak munkaidő után tartózkodtunk. Minden nap reggel kilenc órától délután négy óráig dolgoztunk, amely magában foglalt egy ebédszünetet is. Sok új dolgot láttunk, például a biztonságra és a munkavédelemre nem fektetnek túl nagy figyelmet, ez a szerelők felszerelésében és a személygépjárművek állapotában nyilvánult meg. Tizenhét-tizennyolc éves emberek már teljes munkakörben szerelők voltak. Szóval nagyon fiatalon kezdik és nincs annyira iskolához kötve az egész, mint nekünk. Visszatérve a munkavédelemre, volt egy tanuló, aki papucsban szerelt, és még ehhez hasonló dolgok. Három hétig voltunk Nevsehir-ben a helyi Fiat szakszerviz és márkakereskedésben, ami nagyon mozgalmas volt. Helyi buszjáratokkal közlekedtünk, ami egyéni vállalkozók tulajdonában állt. Nem volt bérlet, vonaljegyet kellett fizetni mindig, a diákjegy 1,25 török Lírába került, de nem adtak róla bizonylatot soha, szóval nagy náluk a bizalom. Előfordult olyan eset is, amikor több emberen keresztül küldte előre egy másik a busz hátuljából a pénzt, a visszajáró pedig vissza lett szolgáltatva a tulajdonosának.

Volt egy idegenvezetőnk, aki egyben a közvetítőnk is volt. Tuncay a neve, és minden hétvégén elvitt minket különböző nevezetes helyekre, hogy megismerhessük a kultúrát, a tájat és a hagyományokat. Ilyen volt a Kapadokya vagy egy kerámia készítő mester, de ott volt a fürdő és a múzeum is, ahogy körbe vezetett minket egy mecsetben is. A hitre nagy energiát fektetnek, sokat jelent nekik, odafigyelnek rá. Elég sokat túráztunk, meglátogattuk az iskolát is, és külön ebéddel fogadott minket az igazgatóság, ami nagy megtiszteltetés volt. Néha délután kimentünk a városba, enni, nézelődni, fotókat csinálni. Megkóstoltuk a baklavát, ami nagyon finom édesség volt. De például volt egy ital, amit ők Salgam-nak hívnak, körülbelül olyan jellegű, mint nálunk a bor. Ez egy sós erjesztett céklalé, aminek számunkra nagyon furcsa és rossz íze volt. Amit még nagyon furcsálltunk, hogy náluk KRESZ nem is nagyon van, sokszor átmennek a piros lámpán, annak van elsőbbsége, aki nagyobb és erősebb.

Összegzésül az út sokat jelentett és bizonyos hozzáállásokat megváltoztatott bennünk, mert igaz, hogy volt kint olyan, ami jobb volt, de volt olyan is, ami sokkal rosszabb, tehát bizonyos dolgokról megtanultuk, hogy mennyivel szerencsésebbek is vagyunk. A repülőút volt még nagy élmény, ami nagyon izgalmas volt, főleg, hogy a többségünk most repült először. A harmadik hétre már nagy honvágyunk volt, ezért jó érzés volt a hazajönni.